

Зворотний бік темряви. Книга 2

КУПИТИ

ЦЯ ІСТОРІЯ — МІЖ БУДЕННИМ І МІФІЧНИМ.

Боги, безсмертні, люди — усі вони частина строкатої тканини буття — нитка до нитки. І юній Мальві — обраній, безсмертній — призначена нелегка доля: зрозуміти й приборкати власні сили, віднайти свій шлях і боронити цю одвічну гармонію життя між добром і злом, між темрявою та світлом.

ЧИ ДО СНАГИ ЦЕ ДИТИНІ ДВОХ СВІТІВ?

— Падай і підводься, поки живий. Бо ж ті, хто впав та не підвівся, — мертві!

...а поки Мальва мандрує світами. От і до темних завітала, до батька Стрибога. І Птаха не заперечувала, відпустила. А що? Мальва не боїться якихось-то дітей Чорнобогових. Вона зухвала, гостра на язик, темні їй не указ. Чи указ? І Мальва не боїться, бо геть не уявляє могутності темних? Їхньої жорсткої сили. Їхньої впевненості, що вона — вже їхня, що темна, просто не усвідомила це. І що ж робити? Як їй бути? Ким їй бути?

Батько

Мальва йшла не озираючись. Стримувала шалене бажання побігти. Однак знала: зараз не можна, поки за нею стежать пильні очі Птахи. От і вдавала впевненість. Зрештою, коли на тебе дивляться зі спини, це не надто важко зробити. Якась частинка дівчини сподівалася, що Птаха покличе назад, передумає відпускати, і Мальва радо вернеться. А все тому, що невідомість лякала. Так-так, саме невідомість чекала попереду. Завжди легко спокуситися, легко відпустити себе, тим паче коли ніхто не зупиняє. Якби Птаха забороняла, сварила, лаяла, то, либонь, Мальва для годиться і пообурювалася б, проте все-таки послухалася «здорового глузду старших та мудріших» і не пішла б до Темних. А пізніше, десь глибоко в собі, ще й подякувала за те, що за неї прийняли достобіса мудре рішення. Мала б тоді чудове прикриття для власних невдач. Можна було посилатися на те, що не відпустили до татка рідненько-го-золотенького, а в юнки вік перехідний, чого ж тепер від важкого підлітка ждати? Але Птаха - не всі. Вона звідкись знає, як і кому для нього ж краще. Це Мальву трохи дратує. Таку не ошукати. Он, Стрибог спробував, тепер до скону віку мордуватиметься. І тому Мальва, не озираючись, удавано впевнено спускалася стежкою вниз. Стежка круто повела вправо, тоді знову вниз та врешті сховала Мальву від приклеєного до спини погляду Птахи.

Йшла добре второваною стежиною. Мабуть, нею часто ходили. Скільки пар ніг тут товклося, а де-не-де проростала трава. Утоптана, зачовгана, вона вперто спиналася на тонкі ноженята та пнула вгору, до неба та сонця. Мальва присіла, погладила рукою прибиті ледь живі сте-блини. Згадала притчу, яку їй розповідала Птаха.

Прийшов до вчителя учень і каже: «Учителю! Що б ти сказав, якби дізнався про моє падіння?». Учитель відповів: «Підводься!».

— А якщо ще раз впаду, то як тоді бути?

— *Знову підводься та йди!*

— *Підводься? Дивно, скільки ж разів маю падати, щоб ти дав мені іншу пораду?*

Мудрий учитель усміхнувся та відповів:

— *Падай і підводься, поки живий. Бо ж ті, хто впав та не підвівся, — мертві!*

Напевне, тим учителем для Птахи був Посолонь. Утім, Мальва не стала про це розпитувати. Навіщо? То могла бути навіть сама Птаха. Кожний має шанс підвестися ще раз. Навіть Стрибог, її батько, тобто поки тільки біологічний батько.

Ще раз ніжно провела рукою по стеблинках трави. Прошепотіла:

— *Підводься, травичко! Підводься!*

Бабуся Горпина називала траву стовпами, що тримають небо. Дівчина задерла голову. Небо — голубе-голубе, жодної хмаринки на ньому. «Високе могутнє небо, яке тримає на собі слабка зелена трава», - подумалося. Тю, що за філософія вирує у твоїй голові, дівко? Таки нахапалася від Птахи сонячної блажі. А небо тим часом було порожнє, без хмар і без сонця. Сонце залишалося десь там, де й Птаха — позаду. Вдивлялася вниз, куди вела стежка. У долині вже немає сонця, там незатишно. Вечоріло. Зі світу разом зі світлом потроху втікав і денний галас, натомість заповзали спокій і сутінки, передвісники темряви. І десь там, у долині, на неї чекав посланець тієї темряви.

Від таких думок і невідомості ставало незатишно. Це перед Птахою вона хотіла здаватися дуже дорослою, впевненою та оптимістично налаштованою, а насправді боялася. На маминій могилі пообіцяла собі, що мусить запізнати батька, розібратися в усьому сама. І хто ж він такий насправді — божевільний вбивця, підступний звабник? А чи вміє бути ніжним та добрим? Чи любив він по-справжньому бодай когось? Не збочено, як хтивий власник, якому можна все, а приватній власності — нічого. Згадала слова Остапа — доброго світлого, чесного. Він заступався за Стрибога, чи не єдиний у Яровороті, виправдовував його: «Він зовсім-зовсім непоганий. Він і далі кохає її. Не можу повірити,

Мальво, у те, що історія цих двох так сумно закінчилася. Бачиш, як воно буває! Печально та прекрасно. А ти гризешся тим, що твій батько темний. Він, як і ти, поки що на роздоріжжі — учитель Посолонь так каже. Може, допомагаючи собі, допоможеш і йому. Не відрікайся від нього». А Птаха що? Просто мовчить, але... Вона досі його кохає, бо не з тих, що легко перестають любити, а може, й ніколи не перестають. І тому, мабуть, погодилася дати Стрибогу шанс, відпускаючи до нього доньку.

І Мальва спробує, дуже спробує допомогти і батькові, і собі, і Птасі. Зрештою, згідно з тими ідіотськими правилами та домовленостями між протилежними сторонами, мусила познайомитися і з Темними Безсмертними та їхніми світами. Бо Темні наполягали. Звісно, Темні ще й як наполягали: вона ж спадкова Темна. Чи відчувала себе нею? Поки стовідсотково — ні. Донькою людською — так. Улюбленою дитиною Ольги та Назара Задорожніх, спадкоємицею сарматки Верхи, онукою травниці Горпини та Верховної Жриці Вітри. Коли дивилася, як Стрибог огортав себе люттю в її спальні, збираючись убити Птаху, не просто злякалася. Мальва бачила більше, аніж хотіла.

Стрибог. Батько... Так, її біологічний татко, чи, фіг його зна, як називають це Безсмертні. Тобто коли батько не знає про існування дитини й через це не виховував її. Блін, батько. Чорні бездонні очі, темна сила та ненависть, яка спопеляє. Коли він лютився, чорнота заковтувала чоловіка повністю, заповзала під шкіру, вгризалася в душу, затоплювала серце. «Чи такий уміє любити? Чи просто вдає, що любить?» — запитувала вкотре себе. Але ж він її батько, батько... Дуже хотіла вірити, що вміє. Іншого Стрибога вона не знала. Птаха навіть лютувала по-іншому: світле проміння від голови розходилося на всі боки. Правда, надто вже яскраве, таке й осліпити може...

Несподівано з-за куща глоду вигулькнула кремезна постать чоловіка. Від несподіванки зашпорталася й стишила ходу. Та не здивувалася й не налякалася, бо чогось такого чекала.

Високий, широкоплечий, світло-русявий, на шиї — щось типу тату. Цей знак Птаха називає Сваргою смерті. Чорні очі чоловіка дивляться

не злостиво, навіть трохи сумно й навіть налякано. Хоча останнє, напевне, домальовує Мальвина уява. Бо... Чи може боятися той, хто нічого й нікого не боїться?

Стрибог — великий Темний Безсмертний, найбільше та єдине кохання її мами Верхи, яка життям заплатила за народження його спадкоємиці. Стрибог — чоловік Птахи.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ